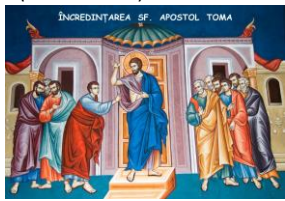

„Necredinciosul” care l-a mărturisit pe Hristos cu prețul vieții

- *Duminica a doua după Paști, a Sfântului apostol Toma* -

Expresia „Toma necredinciosul” este una dintre cele mai cunoscute, dar în același timp și una dintre cele mai false. Mulți cred că „a fi un Toma” înseamnă a pune totul sub întrebare, a cere permanent dovezi palpabile. În a doua duminică după Paști, ne sunt înfățișate două arătări ale Domnului cel Înviat către grupul mai restrâns al ucenicilor Săi, al acestora pe care El i-a ales și i-a numit „Apostoli” (Luca 6, 13). Mântuitorul S-a arătat viu după patimile și moartea Sa unui număr destul de mare de persoane. Aceste arătări sunt cele mai importante dovezi ale adevărului Învierii Domnului. Deși prin Înviere, trupul luat de Mântuitorul din Sfânta Fecioară a încetat a mai fi un trup pământesc, totuși, prin faptul că El S-a arătat unor persoane concrete, Învierea este un fapt istoric. Sf. Scriptură ne vorbește despre mai multe arătări ale Domnului Celui înviat, fără ca vreuna din aceste scrieri să aibă pretenția unei prezentări depline. După ce S-a arătat Mariei Magdalena și tuturor femeilor mironosițe, apoi în drumul spre Emaus la doi ucenici, apoi lui Petru, spre seară S-a arătat ucenicilor care erau adunați într-o casă din Ierusalim, ale cărei uși le încuiaseră de frica iudeilor. El a intrat prin ușile încuiate – *căci trupul Său nu mai era pământesc* – le-a dat ucenicilor pacea Sa, i-a încredințat de adevărul Învierii, arătându-le mâinile și dăruit puterea de a ierta păcatele. Domnul, preamărit acum prin Înviere, Se manifestă ca Acela Care dă pe Duhul Sfânt (Ioan 7, 39). Mântuitorul le-a arătat „mâinile și coasta Sa” (Ioan 20,

20). Ceilalți ucenici „s-au bucurat văzând pe Domnul”, după ce au primit încredințare de la El. Chiar și în drumul spre Emaus, ucenicii s-au arătat „zăbavnici cu inima” în a crede în Înviere. Numai după ce primesc adevărul Învierii,

ucenicii se constituie martori ai acestui adevăr. Necredința lor este muștrată de Domnul: „i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat” (Marcu 16, 14). Toma nu primește mărturia celorlalți Apostoli, dorește mai degrabă și chiar pretinde o experiență personală a întâlnirii cu Hristos Cel Înviat, și încă una palpabilă, în care el să vadă semnul cuielor și rana din Coastă. Așa a considerat el că poate să identifice pe Iisus pe Care-l cunoștea înainte de Sfintele Pățimiri, de moarte și de Înviere. Domnul îi face pe plac lui Toma și se arată la fel ca ucenicilor prima dată, trecând prin ușile încuiate și adresându-se direct lui: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în Coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios”. Ceea ce s-a petrecut apoi ne arată că Toma n-a rămas necredincios, ci credincios, ba mai mult, el face o puternică mărturisire de credință: „Domnul meu și Dumnezeu meu!”. Cuvintele lui nu sunt rodul pipăirii și al vederii, ci sunt rodul credinței. Astfel, Toma, în Duhul Sfânt, dovedește deplin și definitiv că inima sa este străpunsă de harul credinței. Toma necredinciosul devine, hotărât, Toma credinciosul. Toma L-a revăzut pe Domnul și a participat cu ceilalți la o pescuire minunată (Ioan 21, 4-11) și a cinat cu El la masă. El nu a rămas un necredincios, căci istoria de mai târziu a Bisericii ne arată că în India, primele comunități creștine sunt rodul lucrării misionare a Sfântului Apostol Toma. L-a propovăduit pretutindeni pe Iisus și L-a mărturisit că este „Domnul și Dumnezeul său”. Amin.

ÎNVIEREA ȘI PACEA

Întru vesteire spunem: „Hristos a înviat!”. Întru adevărită mărturisim: „Adevărat a înviat!”. Știm că acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele lui Hristos, Mântuitorul Însuși este împreună cu ei, asigurându-ne că toate necazurile acestei lumi vor fi biruite în numele Lui. Altfel, învață Sfântul Apostol Pavel, care nu l-a văzut cu ochii trupești pe Cel înviat, dar i s-a arătat pe drumul Damascului, că dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este și credința, la fel și propovăduirea. Mărturisirea „Adevărat a înviat” este semnul de netăgăduit că suntem, sau măcar încercăm, la rându-ne, împreună cu El. Înfiorează gândul că și după înviere, Hristos ar fi singur, cum singur a rămas în Grădina Ghetsimani, când Apostolii Petru, Iacob și Ioan au adormit, lăsându-L cu întreaga povară a lumii. La fel înfiorează gândul că ucenicii ar fi rămas singuri, lipsiți de însoțirea Lui mântuitoare, dar știm și nu ne îndoim că Dumnezeu nu lasă omul niciodată singur, lipsit de ajutor, că în momente de cumpănă e lângă noi, îndrumându-ne spre biruință. Scopul pentru care Fiul lui Dumnezeu a venit în lume a fost acela de a aduce oamenilor pacea. Proorocii l-au vestit ca pe un împărat al păcii, ca pe un vestitor al păcii. La nașterea Sa, îngerii au cântat: „Pace pe pământ, întru oameni bunăvoire”; în predica de pe munte i-a numit fericiți pe făcătorii de pace; în ajunul morții Sale le-a spus ucenicilor: „Pacea mea v-o dau vouă”; iar acum, după Înviere, primele cuvinte pe care le adresează apostolilor, Bisericii sale, sunt: „Pace vouă!”. Într-adevăr, un dar mai prețios decât pacea nici nu ne putea aduce Hristos după Înviere, de dincolo, de la Tatăl său ceresc. Pacea, liniștea inimii, mulțumirea sufletului este toată fericirea omului pe pământ. Dacă ar avea omul de toate, dar n-are pace, viața este amară și insuportabilă. În schimb, dacă ar fi sărac și lipsit, dar are pace și mulțumirea inimii, are de toate. De aceea, poporul nostru spune așa: „De-ar fi sănătate și pace, că încolo bune-s toate”. Pacea este un lucru care depinde numai de noi. Vrea omul să fie bogat, nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să devină savant, învățat, nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. Vrea să ajungă într-o funcție mare, dar nu reușește întotdeauna, căci asta nu depinde numai de el. A avea însă pacea, depinde de om și numai de om. Pacea este singurul lucru pe care nu i-l poate răpi nimeni omului. Ești bogat, hoții îți pot fura totul sau se întâmplă o devalorizare și ai ajuns la sapă de lemn. Ești învățat: un accident, o lovitură la cap și îți pierzi memoria cu toată știința. Ești într-o funcție mare: o schimbare politică și ai ajuns la munca de jos. Numai pacea, liniștea, nu o poate lua nimeni omului din inimă. „Pace vouă”, spune Hristos și prin aceste cuvinte vestește pacea dintre Dumnezeu și oameni, care stă la temelia păcii între oameni, între popoare și care este izvorul păcii și mulțumirii inimii noastre. În timp ce le spune apostolilor „Pace vouă!”, Mântuitorul, le arată mâinile și picioarele străpunse de cuie. Prin acest gest ne arată cu ce preț s-a obținut împăcarea oamenilor cu Dumnezeu: prin răstignirea Sa, prin moartea Sa a negociat această pace. Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să predice pacea. Cu sângele pe care l-a vărsat, Hristos a ispășit păcatele lumii, până și păcatele propriilor călăi. Prin moartea Sa, Hristos a semnat tratatul de pace între cer și pământ. Iar după Înviere, Mântuitorul a coborât pe pământ cu ramura de măslin a păcii. Slavă Doamne, Învierii Tale!

Sfântul Ierarh Iacob Putneanul a fost mitropolit al Moldovei între anii 1750-1760. El și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului prin școală și tipar, apărării celor nedreptățiți și povățuirii sufletelor spre mântuire, rămânând în amintirea poporului credincios drept „păstorul celor săraci și smeriți, care a dus o viață de Sfânt”. În vremea domniilor fanariote, a intervenit, împreună cu ceilalți ierarhi ai țării, pentru eliminarea unor forme de asuprire (desființarea veciniei

în 1749) și a unor biruri împovărătoare (desființarea vădrăritului în 1756), în primul rând a văcăritului (în 1757), legând cu blestem pe domnii țării să nu revină asupra acestora. A muștrat adesea pe unii conducători din acei ani, din pricina cărora, în cele din urmă, a fost silit să-și lase scaunul mitropolitan în anul 1760, nevrând să îngăduie impunerea din nou a dărilor împovărătoare. Petrecând ultima parte

a vieții la mănăstirea sa de metanie, Sfântul Iacob a continuat actele de ctitorire începute în perioada cât a fost mitropolit în scaun, devenind astfel al doilea mare ctitor al Putnei, întărind-o duhovnicește și material. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în ședința sa din 6-7 iunie 2016, trecerea mitropolitului Iacob Putneanul în rândul Sfinților, cu zi de prăznuire la 15 mai, ziua trecerii sale la cele veșnice. S-a născut la data de 20 ianuarie 1719 și a trecut la cele veșnice la data de 15 mai 1778.

Planurile omului și zâmbetul lui Dumnezeu

Se spune adesea că, atunci când ne facem planuri, Dumnezeu zâmbeste. Poate că este un zâmbet vesel sau este un surâs trist, așa cum îl mai schițează uneori bunicii în colțul gurii când văd că nepoții au crescut și misiunea lor s-a cam încheiat. Dumnezeu vede râvna noastră de a așeza lucrurile pe un făgaș normal și de a-i ajuta pe alții prin planurile pe care le facem și atunci ne binecuvântează tainic eforturile. Dar mai vede și egoismul sau ambiția nemăsurată care ne cuprind inima, invidia față de succesele altora, orgoliul și trufia care ne împing la planuri grandioase numai pentru a fi lăudați de ceilalți. A-ți face planuri minuțioase necesită timp și, de fapt, denotă o frică interioară. Frica de a nu scăpa ceva din vedere. Frica de a nu fi la înălțimea așteptărilor. Frica de a deveni ridicol în ochii altora. A nu-ți face planuri deloc înseamnă, pe de altă parte, a trăi la întâmplare. Să te gândești pe îndelete la ce te pricepi și la ce nu te pricepi. Să te gândești cum poți să fii mai implicat în viața celorlalți. Să analizezi ce posibilități ai de a-ți valorifica talanții încredințați de Dumnezeu. Și, cel mai important, să fii realist. Majoritatea oamenilor supraestimează ce pot obține într-un an, dar subestimează ceea ce pot obține în zece ani. De asemenea, în făurirea oricărui plan, gândul la Dumnezeu trebuie să fie prezent. Înțeleptul Solomon spunea: „Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti” (Pilde 16, 3). Trebuie să te gândești că există o posibilitate mai mare sau mai mică să nu împlinești tot ceea ce ai de gând. Unele planuri au nevoie de o viață întreagă pentru a se transforma în realitate. Altele vor rămâne moștenire urmașilor. Iar altele pur și simplu nu sunt necesare. De aceea, este bine să eviți să fii nerealist în ceea ce-ți dorești să împlinești.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 15 mai	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 17 mai	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 18 mai	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 19 mai	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Cunoașterea lui Dumnezeu prin credință

În Duminica Tomii aducem mulțumire lui Dumnezeu mai ales pentru darul credinței. Dumnezeu dăruiește tuturor oamenilor acest dar, pentru că „Dumnezeu dorește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2, 4). Omul creat după chipul lui Dumnezeu poartă în sine posibilitatea legăturii sale cu Dumnezeu, o legătură personală, inteligentă și iubitoare sau afectivă. Dar nu toți oamenii cultivă acest dar al legăturii lor personale cu Dumnezeu, Făcătorul cerului, al pământului și al omului. Mulți oameni nu-și mai pun întrebarea: cine a făcut cerul și pământul, soarele și luna, aerul și apa, fără de care viața nu ar fi posibilă, ci se comportă în lume, în creația lui Dumnezeu, ca și când Dumnezeu nu ar exista. Dacă nu credem în Dumnezeu sau nu vrem să comunicăm cu Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu există. Însă cei care cred în Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului, și intră în legătură cu El prin rugăciune și prin fapte bune, aceia primesc încă din lumea aceasta bucuria cea negrăită și preaslăvită a credinței lucrătoare prin iubire. Plinătatea acestei bucurii o primește omul credincios numai după învierea de

obște, când și trupul său va participa la bucuria veșnică a sufletului său unit cu Dumnezeu prin har. Trebuie să cultivăm credința prin rugăciune, ca expresie a iubirii față de Dumnezeu, și prin fapte bune, dovadă a iubirii față de aproapele. Altfel spus, credința singură nu este suficientă, ci ea trebuie să fie însoțită și de faptele credinței, pentru că „precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte moartă este” (Iacov 2, 26). Chiar dacă cineva crede cu desăvârșire în Tatăl, și în Fiul, și în Duhul Sfânt, dacă nu săvârșește binele, credința singură nu-i va folosi la nimic pentru mântuire. Credința în Hristos se împlinește prin întâlnirea și comuniunea cu El. Noi credem că Hristos Domnul a înviat, mai ales pentru că Sfinții Apostoli care ne-au propovăduit Evanghelia lui Hristos au văzut și au mărturisit pe Hristos Cel Răstignit și Înviat. La început, credința vine din ascultarea cuvântului Evangheliei, iar apoi ea se confirmă și se luminează prin bucuria prezenței lui Hristos Cel Înviat în sufletele celor care cred în El. Aici se vede legătura tainică dintre citirea Evangheliei ca binevestire a adevărului credinței și răspunsul nostru ca mărturisire a credinței. Mai întâi ascultăm Sfânta Evanghelie și apoi mărturisim Crezul. Când s-au închinat în fața Lui, femeile mironosițe au simțit sau au trăit faptic adevărul împărtășit lor de către înger prin cuvânt. Credința se cultivă în Biserică prin Evanghelia lui Hristos. Slavă Ție, Doamne!